

УДК 002.1

*Людмила Олександрівна Іванова,
студентка III курсу,
напряму підготовки «Документознавство
та інформаційна діяльність»
Відокремленого підрозділу «Миколаївська філія
Київського національного університету
культури і мистецтв»*

*Науковий керівник:
Тетяна Миколаївна Борко,
кандидат педагогічних наук кафедри
інформаційної, бібліотечної та
архівної справи Відокремленого підрозділу
«Миколаївська філія Київського національного
університету культури і мистецтв»*

ФОРМУВАННЯ ДОКУМЕНТНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ РЕСУРСІВ ЯК СКЛАДОВИХ ДОКУМЕНТНОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

У нинішніх умовах глобалізації цивілізації відбувається розширення кордонів та збільшення можливостей для посилення стрімкого розвитку керування документознавчими процесами в інформаційно-комунікаційному просторі.

Впровадження новітніх інформаційних технологій, удосконалення засобів документування та розповсюдження інформації постійно розширюють документне середовище та збагачують документні ресурси суспільства. У науковому, професійному та практичному застосуванні оперують поняттями «документні ресурси», «інформаційні ресурси», «документно-інформаційні ресурси». Кожне з цих визначень має власне наповнення: інформаційні ресурси мають справу з інформацією, документні – з документами, а документно-інформаційні – з інформацією, яка частково перетинається з документами [4].

Діяльність сучасної людини постійно пов'язана з отриманням відомостей, необхідністю збереження їх у часі, перетворення з однієї форми на іншу, переміщення у просторі тощо. Отже, діяльність людини, яка пов'язана з процесами отримання, перетворення, нагромадження, зберігання, передавання та подання деяких певних даних умовно можна назвати інформаційною діяльністю [1].

Для всіх процесів інформаційної діяльності найважливішою є групування документів з погляду їх цільового призначення. Виділяють такі основні типи: офіційні, наукові, виробничо-практичні, навчальні, науково-популярні, довідкові, інформаційні, документи для дозвілля, літературно-художні та рекламні документи [4].

Поняття «інформаційна політика» трактується і як спосіб поведінки з наявними інформаційними потоками і ресурсами з боку різних інституціональних суб'єктів (наприклад, держави, державних органів, окремих організацій і закладів, які можуть мати свої уявлення та інтереси при роботі з інформацією). У межах цього підходу інформація виконує суто технічну функцію поряд з іншими ресурсами діяльності. У цьому контексті інформаційна політика зводиться, по суті, до кількісного контролю за рухом інформаційних потоків і/або контролю за розподілом потоків інформації для того, щоб інформація доходила до певної цільової групи і давала запланований ефект [5, 124-125].

За роки незалежності України було прийнято понад 20 законодавчих актів щодо вдосконалення процесів формування національних документних ресурсів. Найважливішими з них є закони України «Про інформацію» (1992 р.), «Про державну таємницю» (1994 р.), «Про національний архівний фонд і архівні установи» (1994 р.), «Про бібліотеки і бібліотечну справу» (1995 р.), «Про видавничу справу» (1997 р.), «Про електронні документи

та електронний документообіг» (2003 р.), «Про захист персональних даних» (2010 р.), «Про електронні державні послуги» (2010 р.), «Про доступ до публічної інформації» (2011 р.) тощо [3].

Крім загальнодержавних актів прямої дії на функціонування документно-комунікаційних систем впливають багато законодавчих документів опосередкованої дії, а також не лише внутрішні, але й зовнішні економічні та соціально-політичні зміни, насамперед – світові тенденції створення глобальних комп'ютерних мереж і технологічні досягнення в галузі новітніх інформаційних технологій [2].

Створення в країні оптимальної інфраструктури документної комунікації передбачає врахування перспектив розвитку можливостей технічних засобів передавання, оброблення, пошуку, збереження та тиражування документованої інформації.

Документаційно-інформаційні ресурси посідають провідну роль серед документної класифікації. Оскільки необхідною умовою документовикористання є правильна організація документних фондів, якщо бути точніше то створення умов, які б забезпечували рух, пошук і зберігання документів у термінальних документних системах. При надання документа користувачам передають такі важливі процеси як: відбір, замовлення, приймання, облік, наукове та технічне оброблення, розміщення і зберігання.

Таким чином, документно-інформаційні ресурси представляють собою надзвичайно складний об'єкт дослідження. Через багатоплановість і багаторівневість інформації важко вкласти в звичні лінійні рамки наук, які сформувалися і тісно взаємопов'язані на виявленні певного корпусу одиниць і подальшої їх класифікації. Документно-інформаційні ресурси, безсумнівно, діють у документній класифікації, які складають важливу частину його організації.

Список використаних джерел

1. Лісіна С. О. Документні ресурси : навч. посібник. Львів : Вид-во Львів. політехніки, 2013. 240 с. (Серія «Інформація. Комунікація. Документація» ; вип. 1).
2. Інформаційне законодавство України : наук.-практ. комент. Київ : Юрид. думка, 2006. 230 с.
3. Мастяниця Й. У. Інформаційні ресурси України : проблеми державного управління. Київ : НІСД, 2002. – 140 с.
4. Дубас О. П. Інформаційний розвиток сучасної України у світовому контексті. Київ : Генеза, 2004. 208 с.
5. Литвинова Н. Н. Кто заплатит сверхурочные термину документ? *Научные и технические библиотеки*. 2007. № 9. С. 62.
6. Інформаційна політика в Україні. *Запорізька обласна державна адміністрація* : офіц. веб-сайт. URL: <http://www.zoda.gov.ua/article/130/informatsiyna> (дата звернення: 04.04.2018).

УДК 654.1:37(477)

*Іван Андрійович Козачок,
аспірант Національної академії
керівних кадрів культури і мистецтв*

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ І РОЗВИТКУ МЕДІЙНОЇ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ГРАМОТНОСТІ В УКРАЇНІ

Життя в оточенні інформаційних потоків, що з кожним днем все більше ускладнюються, використання інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) і різноманітних гаджетів вимагає цілеспрямованого формування медіа- та інформаційної грамотності населення. Без неї сучасній людині важко орієнтуватися в навколишньому потоці інформації, розуміти його складність, рушійні сили і причини значущих подій, приймати правильні рішення в повсякденному житті і в професійній діяльності. Раніше цим питанням опікувалися переважно фахівці – бібліотекарі, дослідники медіа, педагогічні